

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (prvi senat)

z dne 13. novembra 2025 *

„Predhodno odločanje – Obdelava osebnih podatkov in varstvo zasebnosti na področju elektronskih komunikacij – Direktiva 2002/58/ES – Člen 13(1) in (2) – Neželeni sporočila – Pojem sporočil, poslanih ‚za namene neposrednega trženja‘ – Pridobitev podatkov o elektronskih naslovih ‚v smislu [okviru] prodaje proizvoda ali storitve‘ – Prijava na spletni platformi, s katero se pridobi dostop do dodatnih vsebin – Pošiljanje dnevnega novičnika po elektronski pošti – Uredba (EU) 2016/679 – Člen 6 – Zakonitost obdelave – Člen 95 – Razmerje z Direktivo 2002/58“

V zadevi C-654/23,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Curtea de Apel București (višje sodišče v Bukarešti, Romunija) z odločbo z dne 20. marca 2023, ki je na Sodišče prispela 2. novembra 2023, v postopku

Inteligo Media SA

proti

Autoritatea Națională de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal (ANSPDCP),

SODIŠČE (prvi senat),

v sestavi F. Biltgen, predsednik senata, T. von Danwitz, podpredsednik Sodišča v funkciji sodnika prvega senata, I. Ziemele (poročevalka), sodnica, A. Kumin in S. Gervasoni, sodnika,

generalni pravobranilec: M. Szpunar,

sodna tajnica: R. Șereș, administratorica,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 27. novembra 2024,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za Inteligo Media SA S. A. Opreș in A.-M. Radu, avocate,
- za Autoritatea Națională de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal (ANSPDCP) A. G. Opre, agentka,

* Jezik postopka: romunščina.

- za romunsko vlado R. Antonie, E. Gane in L. Ghiță, agentke,
- za Evropsko komisijo A. Bouchagiar, P.-J. Loewenthal in L. Nicolae, agenti,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 27. marca 2025

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 13(1) in (2) Direktive 2002/58/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. julija 2002 o obdelavi osebnih podatkov in varstvu zasebnosti na področju elektronskih komunikacij (Direktiva o zasebnosti in elektronskih komunikacijah) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 13, zvezek 29, str. 514), kakor je bila spremenjena z Direktivo 2009/136/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. novembra 2009 (UL 2009, L 337, str. 11) (v nadaljevanju: Direktiva 2002/58), ter členov 6(1), 83(2) in 95 Uredbe (EU) 2016/679 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. aprila 2016 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Direktive 95/46/ES (Splošna uredba o varstvu podatkov) (UL 2016, L 119, str. 1, v nadaljevanju: SUVP) v povezavi s členom 15(2) Direktive 2002/58.
- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med družbo Inteligo Media SA in Autoritatea Națională de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal (ANSPDCP) (nacionalni organ za nadzor obdelave osebnih podatkov, Romunija) v zvezi z upravno sankcijo, naloženo tej družbi, ker naj bi osebne podatke svojih strank obdelala brez njihove privolitve.

Pravni okvir

Pravo Unije

Direktiva 2002/58

- 3 V uvodnih izjavah 2, 10, 40 in 41 Direktive 2002/58 je navedeno:
 - „(2) Ta direktiva uveljavlja spoštovanje temeljnih pravic in upošteva načela, priznana zlasti z Listino o temeljnih pravicah Evropske unije. Zlasti pa želi ta direktiva zagotoviti popolno spoštovanje pravic, določenih v členih 7 in 8 navedene listine.
- [...]
- (10) Na področju elektronskih komunikacij se uporablja Direktiva [Evropskega parlamenta in Sveta 95/46/ES z dne 24. oktobra 1995 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 13, zvezek 15, str. 355)] zlasti za vse zadeve v zvezi z varstvom temeljnih pravic in svoboščin, ki niso izrecno zajete v določbah te direktive, vključno z obveznostmi preglednika in pravicami posameznikov. [...]

[...]

- (40) Naročnikom je treba zagotoviti zaščito pred vdiranjem v njihovo zasebnost z nepovabljenimi sporočili prek direktne pošte [z neželenimi sporočili za namene neposrednega trženja], zlasti s pomočjo avtomatičnih klicnih naprav, telefaksov in sporočil po elektronski pošti, vključno s sporočili SMS. Pošiljanje te oblike nepovabljenih [neželenih] komercialnih sporočil je po eni strani precej enostavno in poceni, po drugi strani pa lahko prejemniku naloži breme oziroma mu povzroči stroške. Poleg tega lahko v nekaterih primerih njihov obseg povzroči tudi težave v elektronskih komunikacijskih omrežjih in na terminalski opremi. Za take oblike nepovabljenih sporočil prek direktne pošte [neželenih sporočil za namene neposrednega trženja] je upravičeno zahtevati, da se poprej pridobi izrecna privolitev prejemnikov, preden se nanje naslovijo taka sporočila. Enotni trg zahteva usklajen pristop, ki zagotovi podjetjem in uporabnikom preprosta in v celotni Skupnosti veljavna pravila.
- (41) V okviru obstoječega razmerja med dobaviteljem in odjemalcem je razumno dovoliti uporabo podatkov o elektronskih naslovih za ponujanje podobnih proizvodov ali storitev, vendar le tistemu podjetju, ki je pridobilo podatke o elektronskih naslovih v skladu z Direktivo 95/46/ES. Ko se podatki o elektronskih naslovih pridobijo, je treba odjemalca jasno in razločno obvestiti o njihovi nadaljnji uporabi za neposredno trženje in mu dati možnost, da tako uporabo zavrne. Takšno možnost je treba ponuditi tudi pri vsakem poznejšem sporočilu v neposrednem trženju in to brezplačno, razen za stroške pošiljanja te zavrnitve.“

- 4 Člen 1 Direktive 2002/58, naslovljen „Področje in cilj“, v odstavkih 1 in 2 določa:

„1. Ta direktiva določa uskladitev [harmonizacijo] določb držav članic, ki je potrebna za zagotovitev enakovredne ravni varstva temeljnih pravic in svoboščin ter zlasti pravice do zasebnosti in zaupnosti v zvezi z obdelavo osebnih podatkov na področju elektronskih komunikacij in za zagotovitev prostega pretoka takih podatkov ter elektronske komunikacijske opreme in storitev v Skupnosti.

2. Določbe te direktive podrobno opredeljujejo in dopolnjujejo Direktivo 95/46/ES za namene, navedene v odstavku 1. Razen tega predvidevajo varstvo zakonitih interesov naročnikov, ki so pravne osebe.“

- 5 Člen 2 Direktive 2002/58, naslovljen „Opredelitve“, v drugem odstavku določa:

„Uporabijo se tudi naslednje opredelitve pojmov:

[...]

- (d) ‚sporočilo‘ (komunikacija) pomeni vsak podatek, ki se izmenjuje ali prenaša med končnim številom strank s pomočjo javno razpoložljive elektronske komunikacijske storitve. To ne vključuje nobenih podatkov, prenesenih javnosti kot del radiodifuzijske storitve prek elektronskega komunikacijskega omrežja, razen v obsegu, v katerem se da podatek povezati s prepoznavnim naročnikom ali uporabnikom, ki ga prejme;

[...]

(h) ‚elektronska pošta‘ pomeni vsako besedno, govorno, zvočno ali slikovno sporočilo, poslano prek javnega komunikacijskega omrežja, ki se lahko shrani v omrežju ali v prejemnikovi terminalski opremi, dokler ga prejemnik ne prevzame;

[...]“

6 Člen 13 te direktive, naslovljen „Neželeni sporočila“, določa:

„1. Uporaba avtomatičnih klicnih in komunikacijskih sistemov brez človekovega posega (klicni avtomati), faksimilnih naprav (faks) ali elektronske pošte za namene neposrednega trženja je dovoljena samo za naročnike ali uporabnike, ki v to prej privolijo.

2. Ne glede na odstavek 1, kadar fizična ali pravna oseba v smislu [okviru] prodaja proizvoda ali storitve in v skladu z Direktivo 95/46/ES od svojih odjemalcev pridobi podatke o njihovem elektronskem naslovu za elektronsko pošto, lahko ista fizična ali pravna oseba uporablja te podatke o elektronskem naslovu za neposredno trženje podobnih lastnih proizvodov ali storitev pod pogojem, da je odjemalcem dana jasna in izrecna možnost, da na brezplačen in enostaven način ugovarjajo takšni uporabi podatkov o elektronskem naslovu takrat, ko so kontaktni podatki pridobljeni in ob vsakem sporočilu, v primeru, če odjemalec ni zavrnil takšne uporabe že na začetku.

[...]

4. V vsakem primeru je prepovedano pošiljati elektronsko pošto za namene neposrednega trženja na način, da se skrije ali prikriva identiteta pošiljatelja, v imenu katerega se sporočilo pošilja, kar je v nasprotju s členom 6 Direktive 2000/31/ES [Evropskega parlamenta in Sveta z dne 8. junija 2000 o nekaterih pravnih vidikih storitev informacijske družbe, zlasti elektronskega poslovanja na notranjem trgu (Direktiva o elektronskem poslovanju) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 13, zvezek 25, str. 399)], brez veljavnega naslova, na katerega lahko prejemnik pošlje zahtevo, da se taka sporočila prenehajo pošiljati, ali ki vabi prejemnike, da obišejo spletne strani, ki so v nasprotju z navedenim členom.

[...]“

SUVP

7 V uvodni izjavi 173 SUVP je navedeno:

„Ta uredba bi se morala uporabljati za vse zadeve, ki zadevajo varstvo temeljnih pravic in svoboščin pri obdelavi osebnih podatkov, za katere ne veljajo posebne obveznosti z istim ciljem iz [Direktive 2002/58], vključno z obveznostmi za upravljavca in pravicami posameznikov. Za pojasnitev povezave med to uredbo in Direktivo [2002/58] bi bilo treba navedeno direktivo ustrezno spremeniti. Ko bo ta uredba sprejeta, bi bilo treba pregledati Direktivo [2002/58], zlasti da se zagotovi skladnost s to uredbo.“

8 Člen 5 te uredbe, naslovljen „Načela v zvezi z obdelavo osebnih podatkov“, v odstavku 1 določa:

„Osební podatki so:

- (a) obdelani zakonito, pošteno in na pregleden način v zvezi s posameznikom, na katerega se nanašajo osebni podatki (zakonitost, pravičnost in preglednost);
- (b) zbrani za določene, izrecne in zakonite namene ter se ne smejo nadalje obdelovati na način, ki ni združljiv s temi nameni; nadaljnja obdelava v namene arhiviranja v javnem interesu, v znanstveno- ali zgodovinskoraziskovalne namene ali statistične namene v skladu s členom 89(1) ne velja za nezdružljivo s prvotnimi nameni (omejitev namena);

[...]

9 Člen 6 navedene uredbe, naslovljen „Zakonitost obdelave“, v odstavku 1, prvi pododstavek, določa:

„Obdelava je zakonita le in kolikor je izpolnjen vsaj eden od naslednjih pogojev:

- (a) posameznik, na katerega se nanašajo osebni podatki, je privolil v obdelavo njegovih osebnih podatkov v enega ali več določenih namenov;
- (b) obdelava je potrebna za izvajanje pogodbe, katere pogodbená stranka je posameznik, na katerega se nanašajo osebni podatki, ali za izvajanje ukrepov na zahtevo takega posameznika pred sklenitvijo pogodbe;

[...]

- (f) obdelava je potrebna zaradi zakonitih interesov, za katere si prizadeva upravljavec ali tretja oseba, razen kadar nad takimi interesi prevladajo interesi ali temeljne pravice in svoboščine posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, ki zahtevajo varstvo osebnih podatkov, zlasti kadar je posameznik, na katerega se nanašajo osebni podatki, otrok.“

10 Člen 7 iste uredbe, naslovljen „Pogoji za privolitev“, določa:

„1. Kadar obdelava temelji na privolitvi, mora biti upravljavec zmožen dokazati, da je posameznik, na katerega se nanašajo osebni podatki, privolil v obdelavo svojih osebnih podatkov.

2. Če je privolitev posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, dana v pisni izjavi, ki se nanaša tudi na druge zadeve, se zahteva za privolitev predloži na način, ki se jasno razlikuje od drugih zadev, v razumljivi in lahko dostopni obliki ter v jasnem in preprostem jeziku. Deli take izjave, ki predstavljajo kršitev te uredbe, niso zavezujoči.

[...]

4. Pri ugotavljanju, ali je bila privolitev dana prostovoljno, se med drugim zlasti upošteva, ali je izvajanje pogodbe, vključno z zagotavljanjem storitve, pogojeno s privolitvijo v obdelavo osebnih podatkov, ki ni potrebna za izvedbo zadevne pogodbe.“

11 Člen 83 SUVP, naslovljen „Splošni pogoji za naložitev upravnih glob“, določa:

„1. Vsak nadzorni organ zagotovi, da so upravne globe, naložene na podlagi tega člena, v zvezi s kršitvami te uredbe iz odstavkov 4, 5 in 6, v vsakem posameznem primeru učinkovite, sorazmerne in odvračilne.

2. Glede na okoliščine posameznega primera se upravne globe naložijo poleg ali namesto ukrepov iz točk (a) do (h) in (j) člena 58(2). Pri odločanju o tem, ali se naloži upravna globa, in o višini upravne globe za vsak posamezen primer se ustrezno upošteva naslednje:

- (a) narava, teža in trajanje kršitve, pri čemer se upoštevajo narava, obseg ali namen zadevne obdelave ter število posameznikov, na katere se nanašajo osebni podatki in ki jih je kršitev prizadela, in raven škode, ki so jo utrpeli;
- (b) ali je kršitev naklepna ali posledica malomarnosti;
- (c) vsi ukrepi, ki jih je sprejel upravljavec ali obdelovalec, da bi omilil škodo, ki so jo utrpeli posamezniki, na katere se nanašajo osebni podatki;
- (d) stopnja odgovornosti upravljavca ali obdelovalca, pri čemer se upoštevajo tehnični in organizacijski ukrepi, ki jih je sprejel v skladu s členoma 25 in 32;
- (e) vse zadevne predhodne kršitve upravljavca ali obdelovalca;
- (f) stopnja sodelovanja z nadzornim organom pri odpravljanju kršitve in blažitvi morebitnih škodljivih učinkov kršitve;
- (g) vrste osebnih podatkov, ki jih zadeva kršitev,
- (h) kako je nadzorni organ izvedel za kršitev, zlasti če in v kakšnem obsegu ga je upravljavec ali obdelovalec uradno obvestil o kršitvi;
- (i) kadar so bili ukrepi iz člena 58(2) že prej odrejeni zoper zadevnega upravljavca ali obdelovalca v zvezi z enako vsebino, skladnost s temi ukrepi;
- (j) zavezanost k odobrenim kodeksom ravnanja v skladu s členom 40 ali odobrenim mehanizmom potrjevanja v skladu s členom 42, in
- (k) morebitni drugi oteževalni ali olajševalni dejavniki v zvezi z okoliščinami primera, kot so pridobljene finančne koristi ali preprečene izgube, ki neposredno ali posredno izhajajo iz kršitve.

[...]

5. V skladu z odstavkom 2 se za kršitve naslednjih določb uporabljajo upravne globe v znesku do 20000000 EUR ali v primeru družbe v znesku do 4 % skupnega svetovnega letnega prometa v preteklem proračunskem letu, odvisno od tega, kateri znesek je višji:

- (a) osnovna načela obdelave, vključno s pogoji za privolitev, v skladu s členi 5, 6, 7 in 9;

[...]“

- 12 Člen 95 te uredbe, naslovljen „Razmerje z Direktivo [2002/58]“, določa:

“Ta uredba ne uvaja dodatnih obveznosti za fizične ali pravne osebe v zvezi z obdelavo, povezano z zagotavljanjem javno dostopnih elektronskih komunikacijskih storitev v javnih komunikacijskih omrežjih v [Evropski u]niji v povezavi z zadevami, za katere veljajo posebne obveznosti z istim ciljem iz [Direktive 2002/58].“

Direktiva 2000/31

- 13 Člen 2 Direktive 2000/31, naslovljen „Opredelitve“, določa:

„Za namene te direktive imajo posamezni izrazi, uporabljeni v tej direktivi, naslednji pomen:

[...]

(f) ‚komercialno sporočilo‘: vsaka oblika sporočila, namenjena neposredni ali posredni promociji blaga, storitev ali podobe podjetja, organizacije ali osebe, ki opravlja trgovsko, industrijsko ali obrtno dejavnost ali zakonsko urejeni poklic. Naslednje samo po sebi še ne predstavlja komercialnega sporočila:

- podatki, ki omogočajo neposreden dostop do dejavnosti podjetja, organizacije ali osebe, predvsem ime domene ali elektronski naslov,
- sporočila v zvezi z blagom, storitvami ali podobo podjetja, organizacije ali osebe, ki se zagotavljajo neodvisno in brez finančnega nadomestila;

[...]“

- 14 Člen 6 te direktive, naslovljen „Podatki, ki jih je treba zagotoviti“, določa:

„Poleg drugih zahtev v zvezi s podatki, ki jih predpisuje pravo Skupnosti, morajo države članice zagotoviti, da komercialna sporočila, ki so del storitve informacijske družbe ali jo predstavljajo, ustrezajo vsaj naslednjim pogojem:

- (a) komercialno sporočilo mora biti kot takšno jasno prepoznavno;
- (b) fizična ali pravna oseba, v imenu katere je komercialno sporočilo narejeno, mora biti jasno prepoznavna;
- (c) če so v državi članici, v kateri ponudnik posluje, dovoljene posebne ponudbe, na primer popusti, premije in darila, morajo biti kot takšne jasno prepoznavne, pogoji za njihovo pridobitev pa lahko dostopni ter jasno in nedvoumno navedeni;
- (d) če so v državi članici, v kateri ponudnik posluje, dovoljena nagradna tekmovanja ali igre na srečo, morajo biti kot takšne jasno prepoznavne, pogoji za sodelovanje pa lahko dostopni ter jasno in nedvoumno navedeni“.

Romunsko pravo

Zakon št. 506/2004

- 15 Člen 1(2) in (3) Legea nr. 506/2004 privind prelucrarea datelor cu caracter personal și protecția vieții private în sectorul comunicațiilor electronice (zakon št. 506/2004 o obdelavi osebnih podatkov in varstvu zasebnosti na področju elektronskih komunikacij) z dne 17. novembra 2004 (*Monitorul Oficial al României*, del I, št. 1101 z dne 25. novembra 2004) določa:

„2. Določbe tega zakona se uporabljajo za obdelavo osebnih podatkov v zvezi z zagotavljanjem javno razpoložljivih elektronskih komunikacijskih storitev v elektronskih komunikacijskih omrežjih, vključno z elektronskimi komunikacijskimi omrežji, ki podpirajo zbiranje podatkov in identifikacijske naprave.

3. Določbe tega zakona dopolnjujejo določbe Legea nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date [(zakon št. 677/2001 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov) z dne 21. novembra 2001 (*Monitorul Oficial al României*, del I, št. 790 z dne 12. decembra 2001)].“

- 16 Člen 2 zakona št. 506/2004 v odstavkih 1 in 2 določa:

„1. V tem zakonu:

[...]

(d) sporočilo (komunikacija) pomeni vsak podatek, ki se izmenjuje ali prenaša med določenim številom strank s pomočjo javno razpoložljive elektronske komunikacijske storitve; to ne vključuje podatkov, prenesenih javnosti prek elektronskega komunikacijskega omrežja kot del storitve avdiovizualnih programov, v obsegu, v katerem se zadevni podatek ne da povezati s prepoznavnim naročnikom ali uporabnikom, ki ga prejme;

[...]

2. Opredelitve iz [...] člena 1, točki 1 in 8, Legea nr. 365/2002 privind comerțul electronic [(zakon št. 365/2002 o elektronskem poslovanju) z dne 7. junija 2002 (ponovno objavljen v *Monitorul Oficial al României*, del I, št. 959 z dne 29. novembra 2006)] se uporabljajo tudi za ta zakon.“

- 17 Člen 12(1) in (2) zakona št. 506/2004 določa:

„1. Prepovedano je pošiljanje komercialnih sporočil z uporabo avtomatičnih klicnih in komunikacijskih sistemov in sporočil, za katera ni potreben človeški poseg, po faksimilnih napravah (faksih) ali po elektronski pošti ali na kateri koli drug način, pri katerem se uporabljajo javno razpoložljive elektronske komunikacijske storitve, razen če je zadevni naročnik ali uporabnik predhodno dal izrecno privolitev za prejemanje takih sporočil.

2. Brez poseganja v določbe odstavka 1, če fizična ali pravna oseba ob prodaji proizvoda ali storitve odjemalcu neposredno pridobi elektronski naslov tega odjemalca v skladu z zakonom št. 677/2001, lahko ta fizična ali pravna oseba uporabi ta naslov za komercialna sporočila v zvezi s podobnimi proizvodi ali storitvami, ki jih trži, pod pogojem, da je odjemalcem dana jasna in

izrecna možnost, da na brezplačen in enostaven način takšni uporabi ugovarjajo, in sicer ob pridobitvi elektronskega naslova in ob vsakem sporočilu, če odjemalec ni zavrnil takšne uporabe že na začetku.“

18 Člen 13(1), (2) in (5) zakona št. 506/2004 določa:

„1. Ta dejanja pomenijo upravne prekrške:

[...]

(q) neupoštevanje določb člena 12 o neželenih sporočilih.

2. Upravni prekrški iz odstavka 1, od (a) do (l), (n), (o) in (q), se kaznujejo z globo od 5000 [romunskih levov (RON) (približno 984 EUR)] do 100.000 [RON (približno 19.697 EUR)] in pri gospodarskih družbah, katerih promet presega 5.000.000 [RON (približno 984.892 EUR)], [...] z globo v višini do 2 % prometa.

[...]

5. Upravne prekrške iz odstavka 1, od (a) do (j) in od (l) do (q), ugotavlja osebje ANSPDCP, ki je za to pooblaščen, in zanje naloži sankcije.“

Zakon št. 365/2002

19 Člen 1(8) zakona št. 365/2002 določa:

„V tem zakonu imajo pojmi ta pomen:

[...]

8. komercialno sporočilo – vsaka oblika sporočila, namenjena neposredni ali posredni promociji proizvodov, storitev, podobe, imena ali poimenovanja, podpisa ali logotipa trgovca ali člana reguliranega poklica; sami po sebi niso komercialna sporočila: podatki, ki omogočajo neposreden dostop do dejavnosti fizične ali pravne osebe, predvsem ime domene ali elektronski naslov, sporočila, povezana s proizvodi, storitvami, podobami, imeni ali znamkami fizične ali pravne osebe, ki jih je poslala tretja, od te osebe neodvisna oseba, zlasti kadar so poslana brezplačno.“

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

20 Družba Inteligo Media je izdajateljica spletne novinarske publikacije avocatnet.ro, namenjene obveščanju širše javnosti, pri kateri ne gre za pravne strokovnjake, o zakonodajnih spremembah, do katerih dnevno prihaja v Romuniji.

21 Ta družba je 27. julija 2018 za del vsebin, ki jih ponuja svojim bralcem, uvedla sistem plačljive naročnine pod trgovskim imenom „Service Premium“. V času dejanskega stanja iz postopka v glavni stvari je navedena družba vsakemu uporabniku omogočala brezplačen prikaz največ šestih člankov na mesec. Za dostop do dodatnih člankov je moral zadevni uporabnik najprej ustvariti brezplačen račun na zadevni spletni platformi, kar je vključevalo, da ta uporabnik sprejme pogodbene pogoje za dobavo storitve „Service Premium“. Z naročnino na to storitev je

navedeni uporabnik pridobil pravico do brezplačnega dostopa do dveh dodatnih člankov na mesec in do tega, da po elektronski pošti brezplačno prejema dnevni novičnik, poimenovan „Personal Update“, ki vsebuje pregled vseh zakonodajnih novosti prejšnjega dne s hiperpovezavami do ustreznih člankov, ki so na voljo na tej platformi, ter pravico, da po izbiri in odplačno dostopa do vseh člankov publikacije in da po elektronski pošti prejema celotno različico tega novičnika, poimenovano „Sinteze Informative“ (Informativni pregled).

- 22 Pri ustvarjanju tega računa so se uporabniki lahko odločili, da ne bodo prejeli novičnika „Personal Update“, s tem, da so označili polje „Ne želim prejemati „Personal Update““ na spletnem obrazcu, ki ga je bilo treba za to izpolniti. Prav tako so lahko uporabniki, ki tega novičnika niso več želeli prejemati, vsakič, ko so ga prejeli, kliknili na gumb „ODNAROČITEV“.
- 23 ANSPDCP je 26. septembra 2019 sestavil zapisnik o prekršku, s katerim je družbi Inteligo Media naložil globo v višini 42.714 RON (približno 9000 EUR) zaradi kršitve člena 5(1)(a) in (b), člena 6(1)(a) ter člena 7 SUVP. ANSPDCP je menil, da ta družba ni uspela dokazati pridobitve izrecne privolitve 4357 uporabnikov za obdelavo osebnih podatkov v zvezi z njimi (elektronska pošta, geslo, uporabniško ime) in da je te podatke obdelovala na način, ki ni združljiv z namenom, za katerega so bili prvotno zbrani. Navedeni podatki, ki so bili prvotno zbrani za izvajanje zadevne pogodbe, naj bi bili namreč obdelani za pošiljanje novičnika „Personal Update“.
- 24 Družba Inteligo Media je pri Tribunalul București (sodišče okrožja Bukarešta, Romunija) vložila tožbo, s katero je primarno predlagala odpravo tega zapisnika.
- 25 Družba Inteligo Media je v utemeljitev svoje tožbe med drugim trdila, da novičnik „Personal Update“ zaradi svoje vsebine, ki je v bistvu uredniška, ne izpolnjuje zakonsko določenih pogojev za to, da bi ga bilo mogoče opredeliti kot „komercialno sporočilo“. Vendar naj bi bila iz previdnosti obdelava osebnih podatkov za pošiljanje tega novičnika utemeljena s členom 12(2) zakona št. 506/2004, s katerim je bil člen 13(2) Direktive 2002/58 prenesen v romunsko pravo, in členom 6(1)(f) SUVP. Ta družba naj bi tako uporabnikom dala pravico, da prejetemu navedenega novičnika nasprotujejo, in pravico, da se po prejemu takega novičnika odnaročijo.
- 26 Tribunalul București (sodišče okrožja Bukarešta) je s sodbo z dne 5. junija 2020 to tožbo zavrnilo, pri čemer se je strinjalo s trditvami ANSPDCP.
- 27 Curtea de Apel București (višje sodišče v Bukarešti, Romunija), ki je odločalo o pritožbi, ki jo je družba Inteligo Media vložila zoper to sodbo, je to sodbo s sodbo z dne 15. aprila 2021 razveljavilo in zadevo vrnilo Tribunalul București (sodišče okrožja Bukarešta) v ponovno odločanje, z obrazložitvijo, da zadnjenavedeno sodišče navedene sodbe ni zadostno obrazložilo.
- 28 Tribunalul București (sodišče okrožja Bukarešta) je po ponovni preučitvi s sodbo z dne 15. decembra 2021, delno ugodilo tožbi družbe Inteligo Media in znižalo znesek globe, ki ji jo je naložil ANSPDCP. Vendar je potrdilo ugotovitev upravne kršitve iz zapisnika o prekršku z dne 26. septembra 2019.
- 29 Curtea de Apel București (višje sodišče v Bukarešti), pri katerem sta družba Inteligo Media in ANSPDCP zoper to sodbo vložila pritožbi ter ki je predložitveno sodišče, meni, da je rešitev spora o glavni stvari odvisna od opredelitve pravne podlage za obdelavo osebnih podatkov iz postopka v glavni stvari in pogojev, ki morajo biti izpolnjeni, da se lahko taka obdelava šteje za zakonito glede na Direktivo 2002/58 in SUVP.

- 30 Po mnenju tega sodišča je treba najprej pojasniti, prvič, pogoje, pod katerimi je mogoče za elektronski naslov uporabnika šteti, da je bil pridobljen „v smislu [okviru] prodaje proizvoda ali storitve“ v smislu člena 13(2) Direktive 2002/58, drugič, obseg pojma „neposredno trženje“ iz tega člena 13 in, tretjič, to, ali je ta pojem enakovreden pojmu „komercialno sporočilo“, ki ga je romunski zakonodajalec uporabil pri prenosu navedenega člena 13.
- 31 Dalje, če v obravnavanem primeru elektronski naslovi uporabnikov ne bi bili pridobljeni „v smislu [okviru] prodaje proizvoda ali storitve“ v smislu člena 13(2) Direktive 2002/58, naj bi bilo treba ugotoviti, ali pošiljanje novičnika „Personal Update“ po elektronski pošti spada na področje uporabe člena 13(1) te direktive in določb, s katerimi se sankcionira morebitna kršitev tega člena.
- 32 Nazadnje, predložitveno sodišče meni, da je treba pojasniti obveznosti, ki jih ima nadzorni organ pri uporabi člena 83(2) SUVP, če te ne bi bile jasno razvidne iz besedila te določbe.
- 33 V teh okoliščinah je Curtea de Apel București (višje sodišče v Bukarešti, Romunija) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:
- „1. Če izdajatelj spletnih novinarskih publikacij, namenjenih obveščanju širše javnosti, pri kateri ne gre za strokovnjake, glede zakonodajnih sprememb, ki se dnevno objavljajo v Romuniji, pridobi elektronski naslov uporabnika, kadar ta brezplačno ustvari uporabniški račun, ki mu omogoča: (i) brezplačen dostop do dodatnih člankov zadevne publikacije; (ii) prejemanje po elektronski pošti dnevni informativni obvestil, ki vsebujejo pregled zakonodajnih novosti, obravnavanih v člankih publikacije, poleg tega pa tudi hiperpovezave do zadevnih člankov, ter (iii) plačljiv dostop do člankov in analiz, objavljenih v publikaciji, ki so dodatni in/ali obsežnejši glede na poslana brezplačna dnevna informativna obvestila:
- (a) Ali ta elektronski naslov pridobi izdajatelj spletnih novinarskih publikacij ‚v smislu [okviru] prodaje proizvoda ali storitve‘ v skladu s členom 13(2) [Direktive 2002/58]?
- (b) Ali gre pri tem, da izdajatelj pošilja novičnik, kot je opisan v točki (ii), ‚za neposredno trženje podobnih lastnih proizvodov ali storitev‘ v smislu člena 13(2) Direktive 2002/58?
2. Če sta odgovora na vprašanji 1(a) in (b) pritrdilna, katere pogoje, določene v členu 6(1), od (a) do (f), [SUVP], je treba razlagati tako, da se uporabljajo, če izdajatelj uporablja elektronski naslov uporabnika za pošiljanje dnevnega novičnika, kot je opisan v vprašanju 1(ii), v skladu z zahtevami iz člena 13(2) Direktive 2002/58?
3. Ali je treba člen 13(1) in (2) Direktive 2002/58 razlagati tako, da nasprotuje nacionalni ureditvi, v kateri je uporabljen pojem ‚komercialno sporočilo‘ iz člena 2(f) Direktive [2000/31], namesto pojma ‚neposredno trženje‘ iz Direktive 2002/58? Če je odgovor nikalen, ali novičnik, kot je opisan v vprašanju 1(ii), pomeni ‚komercialno sporočilo‘ v smislu člena 2(f) Direktive 2000/31?
4. Če sta odgovora na vprašanji 1(a) in (b) nikalna:
- (a) Ali pošiljanje dnevnega novičnika, kot je opisan v vprašanju 1(ii) zgoraj, po elektronski pošti pomeni ‚[u]porab[o] [...] elektronske pošte za namene neposrednega trženja‘ v smislu člena 13(1) Direktive 2002/58?
- (b) Ali je treba člen 95 [SUVP] v povezavi s členom 15(2) Direktive 2002/58 razlagati tako, da se neizpolnjevanje pogojev glede pridobitve veljavne privolitve uporabnika v smislu člena 13(1) Direktive 2002/58 kaznuje v skladu s členom 83 [SUVP] ali v skladu z določbami nacionalnega prava iz akta o prenosu Direktive 2002/58, ki vsebuje posebne kazni, ki se uporabijo?

5. Ali je treba člen 83(2) [SUVP] razlagati tako, da mora nadzorni organ, ki odloči o naložitvi denarne upravne kazni in določi njeno višino za vsak posamezen primer, v upravnem aktu o naložitvi kazni analizirati in pojasniti vpliv vsakega merila iz člena 83(2), točke od (a) do (k), [SUVP] na odločitev o naložitvi denarne upravne kazni in na odločitev o višini naložene upravne kazni?“

Vprašanja za predhodno odločanje

Prvo vprašanje in četrto vprašanje, točka (a)

- 34 Predložitveno sodišče s prvim vprašanjem in četrtem vprašanjem, točka (a), ki ju je treba obravnavati skupaj, v bistvu sprašuje, ali je treba člen 13(1) in (2) Direktive 2002/58 razlagati tako, da izdajatelj spletne publikacije elektronski naslov uporabnika pridobi „v smislu [okviru] prodaje proizvoda ali storitve“ v smislu tega člena 13(2), kadar ta uporabnik na njegovi spletni platformi ustvari brezplačen račun, ki mu daje pravico do brezplačnega dostopa do določenega števila člankov te publikacije, pravico do tega, da po elektronski pošti brezplačno prejema dnevni novičnik, ki vsebuje pregled zakonodajnih novosti, obravnavanih v člankih te publikacije, vključno s hiperpovezavami do teh člankov, in pravico do odplačnega dostopa do dodatnih člankov in analiz navedene publikacije, ter da pošiljanje takega novičnika pomeni uporabo elektronske pošte „za namene neposrednega trženja“ „podobnih proizvodov ali storitev“ v smislu zadnjenavedene določbe.
- 35 Za odgovor na ta vprašanja je treba opozoriti, da Direktiva 2002/58 v skladu s svojim členom 1(1) med drugim določa harmonizacijo nacionalnih določb, ki je potrebna za zagotovitev enakovredne ravni varstva temeljnih pravic in svoboščin ter zlasti pravice do zasebnosti in zaupnosti v zvezi z obdelavo osebnih podatkov na področju elektronskih komunikacij.
- 36 Člen 2, točka (d), Direktive 2002/58 določa široko opredelitev pojma „sporočilo (komunikacija)“, ki vključuje vsak podatek, ki se izmenjuje ali prenaša med končnim številom strank s pomočjo javno razpoložljive elektronske komunikacijske storitve.
- 37 Člen 13 Direktive 2002/58, naslovljen „Neželeni sporočila“, v odstavku 1 dovoljuje uporabo različnih vrst komunikacije, med drugim elektronske pošte, za namene neposrednega trženja, če so namenjena naročnikom ali uporabnikom, ki so v to predhodno privolili.
- 38 Člen 13(2) Direktive 2002/58 kot izjemo od zahteve po taki privolitvi določa, da lahko fizična ali pravna oseba, kadar v okviru prodaje proizvoda ali storitve ter v skladu z Direktivo 95/46 oziroma SUVP od svojih odjemalcev pridobi podatke o njihovem elektronskem naslovu za elektronsko pošto, uporablja te podatke o elektronskem naslovu za neposredno trženje, pod pogojem, da izpolnjuje pogoje iz te določbe.
- 39 Iz besedila določb iz točk 37 in 38 te sodbe izhaja, da so te določbe namenjene uporabi le za sporočila, poslana „za namene neposrednega trženja“. Zato je treba za odgovor na prvo vprašanje in četrto vprašanje, točka (a), najprej ugotoviti, ali je namen pošiljanja novičnika, kot je ta iz postopka v glavni stvari, neposredno trženje, in nato, če je odgovor pritrdilen, ali je izdajatelj tega novičnika podatke o elektronskem naslovu zadevnih uporabnikov pridobil „v smislu [okviru] prodaje [...] storitve“ v smislu člena 13(2) Direktive 2002/58.

- 40 V skladu z ustaljeno sodno prakso je treba pri enotni razlagi določbe prava Unije upoštevati ne le njeno besedilo, ampak tudi kontekst, v katerega se ta določba umešča, in cilje, ki jim sledi ureditev, katere del je (glej sodbi z dne 17. novembra 1983, *Merck*, 292/82, EU:C:1983:335, točka 12, in z dne 1. avgusta 2025, *Alace in Canpelli*, C-758/24 in C-759/24, EU:C:2025:591, točka 91).
- 41 Na prvem mestu, v zvezi z besedilom člena 13(1) in (2) Direktive 2002/58 je treba ugotoviti, da ta določba ne vsebuje nobene navedbe glede pomena pojma sporočila, ki se pošlje „za namene neposrednega trženja“. Vendar iz sodne prakse Sodišča izhaja, da ta pojem zajema sporočila, s katerimi se dosega komercialni namen ter ki so neposredno in posamično naslovljena na potrošnika (glej v tem smislu sodbo z dne 25. novembra 2021, *StWL Städtische Werke Lauf a.d. Pegnitz*, C-102/20, EU:C:2021:954, točka 47).
- 42 Glede na ta merila je Sodišče razsodilo, da se oglasna sporočila, ki se nanašajo na promocijo storitev in ki se razširjajo v obliki elektronske pošte tako, da se neposredno pojavijo v nabiralniku zasebne elektronske pošte zadevnega uporabnika, štejejo za taka sporočila (glej v tem smislu sodbo z dne 25. novembra 2021, *StWL Städtische Werke Lauf a.d. Pegnitz*, C-102/20, EU:C:2021:954, točka 48).
- 43 V obravnavanem primeru, kot je razvidno iz predložitvene odločbe, gre pri sporočilu iz postopka v glavni stvari za dnevni novičnik, razširjan v obliki elektronske pošte, ki vsebuje pregled zakonodajnih novosti, obravnavanih v člankih te spletne novinarske publikacije, in hiperpovezave do teh člankov. Zadevni uporabniki lahko šele ob sledenju tem hiperpovezavam dostopajo do celotne vsebine te publikacije, in sicer brezplačno do največ osmih člankov na mesec, odplačno pa do vseh člankov, ki so na voljo na spletni platformi, ki jo upravlja družba Inteligo Media.
- 44 Okoliščina, ki jo navaja predložitveno sodišče, da ima to sporočilo s tem, da vsebuje pregled tem, obravnavanih v člankih te publikacije, tudi informativno vsebino, ne more pomeniti, da bi bilo treba to sporočilo izključiti iz pojma sporočila, poslanega „za namene neposrednega trženja“ v smislu člena 13(1) in (2) Direktive 2002/58, in zato s področja uporabe te določbe.
- 45 Nasprotno, kot je generalni pravobranilec v bistvu navedel v točkah od 32 do 34 sklepnih predlogov, je namen takega sporočila spodbuditi zadevne uporabnike, da bi dostopali do plačljive vsebine, ki jo zagotavlja izdajatelj, s tem, da se spodbujata izčrpanje števila člankov, do katerih je mogoče brezplačno dostopati na zadevni spletni platformi, in sklenitev celotne naročnine. Njegov namen je tako pospeševanje prodaje te vsebine, zaradi česar ima komercialni namen v smislu sodne prakse, navedene v točki 41 te sodbe. Poleg tega, ker se to sporočilo, ki se razširja v obliki elektronske pošte, pojavi neposredno v nabiralniku zasebne elektronske pošte naslovnikov, je treba šteti, da se izvaja „za namene neposrednega trženja“ v smislu člena 13(1) in (2) Direktive 2002/58, in to ne glede na to, ali je ta namen mogoče izpeljati iz same vsebine navedenega sporočila ali pa iz strukture ponudbe pošiljatelja tega sporočila.
- 46 Na drugem mestu, to razlago pojma sporočila, poslanega „za namene neposrednega trženja“, potrjujejo kontekst, v katerega se ta pojem umešča, in cilji, ki jim sledi Direktiva 2002/58.
- 47 V zvezi s tem je treba navesti, da člen 13(1) Direktive 2002/58 določa načelno pravilo, v skladu s katerim se pošiljanje neželenih sporočil, ki spadajo na njegovo področje uporabe, pogojuje z zahtevo po predhodni privolitvi prejemnika teh sporočil.

- 48 Če take privolitve ni, je tako sporočilo dovoljeno le, če so izpolnjeni pogoji iz člena 13(2) Direktive 2002/58. S to določbo se najprej zahteva, da je pošiljatelj zadevnega sporočila ob spoštovanju Direktive 95/46 ali, odvisno od primera, SUVP od naslovnikov tega sporočila pridobil podatke o njihovem elektronskem naslovu za elektronsko pošto v okviru prodaje proizvoda ali storitve. Dalje, ti podatki o elektronskem naslovu se lahko uporabljajo za neposredno trženje, če se to trženje nanaša na podobne lastne proizvode ali storitve tega pošiljatelja. Nazadnje, za to uporabo velja pogoj, da imajo ti naslovniki jasno in izrecno možnost, da brezplačno in enostavno ugovarjajo takšni uporabi podatkov o elektronskem naslovu takrat, ko se zbirajo, in ob vsakem sporočilu, če takšne uporabe niso zavrnila že na začetku.
- 49 Poleg tega člen 13(4) Direktive 2002/58 v vseh primerih prepoveduje pošiljanje elektronske pošte za namene neposrednega trženja na način, da se skrije ali prikrije identiteta pošiljatelja, v imenu katerega se sporočilo pošilja, kar je v nasprotju s členom 6 Direktive 2000/31, brez veljavnega naslova, na katerega lahko prejemnik pošlje zahtevo, da se taka sporočila prenehajo pošiljati, ali ki vabi prejemnike, da obiščejo spletne strani, ki so v nasprotju s tem členom 6.
- 50 Namen vseh teh jamstev, na katera je bilo opozorjeno v točkah od 47 do 49 te sodbe, je uresničevanje ciljev, ki se dosegajo z Direktivo 2002/58 in kot so navedeni v njenih uvodnih izjavah 2 in 40, in sicer zlasti zagotoviti polno spoštovanje pravic, določenih v členih 7 in 8 Listine o temeljnih pravicah, in zato naročnikom zagotoviti zaščito pred vdiranjem v njihovo zasebnost z neželenimi sporočili za namene neposrednega trženja, zlasti s pomočjo avtomatičnih klicnih naprav, telefaksov in sporočil po elektronski pošti, vključno s sporočili SMS.
- 51 Vsaka drugačna razlaga bi lahko oslabil polni učinek člena 13 Direktive 2002/58 in tako ogrozila raven varstva zasebnosti, ki se želi doseči s to direktivo. Če bi se namreč sprejela nasprotna razlaga, za pošiljanje sporočila, kot je to iz postopka v glavni stvari, ne bi veljala jamstva iz tega člena 13, ne glede na nevarnost posega v zasebnost uporabnikov storitev elektronske pošte.
- 52 Ker je treba za sporočilo, kot je to iz postopka v glavni stvari, šteti, da je poslano „za namene neposrednega trženja“ v smislu člena 13(1) in (2) Direktive 2002/58, je treba dalje preučiti, ali je izpolnjen pogoj, določen v tem členu 13(2), in naveden v točki 39 te sodbe, v skladu s katerim mora pošiljatelj tega sporočila podatke o elektronskem naslovu odjemalcev pridobiti „v smislu [okviru] prodaje [...] storitve“.
- 53 Na prvem mestu, kot je po eni strani generalni pravobranilec navedel v točki 40 sklepnih predlogov, pojem „prodaja“ v skladu s splošno sprejeto opredelitvijo pomeni dogovor, ki nujno vključuje plačilo v zameno za blago ali storitev. Ta pojem lahko zato zajema le transakcije, za katere se zahteva izvedba plačila.
- 54 Po drugi strani je treba ugotoviti, da se člen 13(2) Direktive 2002/58 na splošno nanaša na „storit[ve]“, brez razlikovanja glede na vrsto zadevne storitve. Kar zadeva storitve, ki spadajo na področje uporabe Direktive 2000/31, je Sodišče razsodilo, da plačila za storitev, ki jo opravi ponudnik v okviru svoje gospodarske dejavnosti, ne opravijo nujno osebe, ki imajo od te storitve korist. To je tako zlasti, kadar ponudnik storitev, ki je opravljena brezplačno, zagotovi z namenom oglaševanja proizvodov, ki jih prodaja, ali storitev, ki jih ponuja, pri čemer je torej strošek takega ravnanja vključen v prodajno ceno proizvodov ali storitev (sodba z dne 15. septembra 2016, Mc Fadden, C-484/14, EU:C:2016:689, točki 41 in 42 ter navedena sodna praksa). Te preudarke je mogoče prenesti v okvir razlage člena 13(2) Direktive 2002/58.

- 55 Prav tako pa je v obravnavanem primeru. Kot je namreč razvidno iz besedila prvega vprašanja in obrazložitve predložitvene odločbe, je družba Inteligo Media podatke o elektronskem naslovu zadevnih uporabnikov pridobila, ko so ti na spletni platformi, ki jo ta družba upravlja, ustvarili brezplačen račun, za kar so morali ti uporabniki sprejeti pogodbeno pogoje za dobavo storitve „Service Premium“. Z naročitvijo na to storitev so navedeni uporabniki pridobili pravico do brezplačnega dostopa do določenega števila člankov, objavljenih v zadevni publikaciji, in do prejemanja novičnika „Personal Update“. Kot izhaja iz točke 45 te sodbe, je namen opravljanja take storitve predvsem oglaševanje, pri katerem gre za promocijo plačljive vsebine, ki jo zagotavlja družba Inteligo Media, strošek te storitve pa je pri tem vključen v ceno te vsebine.
- 56 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, kot je to generalni pravobranilec storil v točki 43 sklepnih predlogov, da je s posrednim plačilom, vključenim v prodajno ceno celotne naročnine, ki jo ponuja ta ponudnik, kakršno je to v postopku v glavni stvari, izpolnjena zahteva po plačilu, na katero je bilo opozorjeno v točki 53 te sodbe.
- 57 Zato je transakcija, kot je ta, v okviru katere je družba Inteligo Media pridobila podatke o elektronskem naslovu uporabnikov, lahko zajeta s pojmom „prodaja [...] storitve“ v smislu člena 13(2) Direktive 2002/58.
- 58 Na drugem mestu, ta razlaga je v skladu s kontekstom, v katerem se ta pojem uporablja, in cilji, ki jim sledi ureditev, katere del je.
- 59 V zvezi s tem člen 13(2) Direktive 2002/58 sicer določa izjemo, ki odstopa od načelnega pravila, določenega v tem členu 13(1), in jo je treba zato razlagati ozko. Vendar, prvič, z besedilom navedenega člena 13(2) ni izključena možnost, da bi plačilo, zahtevano za transakcijo „prodaje“ v smislu zadnjenavedene določbe, opravila oseba, ki ni prejemnik proizvoda ali storitve, ki je predmet te transakcije. Nasprotno, iz tega besedila izhaja, da se je zakonodajalec Unije omejil na zahtevo, da se podatki o elektronskem naslovu zadevnih uporabnikov pridobijo „v smislu [okviru] prodaje proizvoda ali storitve“.
- 60 Drugič, razlaga besedila člena 13(2) Direktive 2002/58 mora biti vsekakor v skladu s ciljem te določbe. Iz tega izhaja, da nujnosti take ozke razlage ni mogoče razumeti tako, da omogoča razlago tega besedila, s katero bi mu bil odvzet polni učinek (glej po analogiji sodbo z dne 4. marca 2021, Frenetikexito, C-581/19, EU:C:2021:167, točka 22 in navedena sodna praksa).
- 61 V zvezi s ciljem, ki se dosega s členom 13(2) Direktive 2002/58, pa je iz uvodne izjave 41 te direktive razvidno, da je zakonodajalec Unije želel določiti izjemo od načela iz tega člena 13(1), kadar so bili podatki o elektronskem naslovu zadevnih uporabnikov pridobljeni „v okviru obstoječega razmerja med dobaviteljem in odjemalcem“, ne da bi to razmerje podrobneje opredelil.
- 62 Zato in s pridržkom preverjanj, ki jih mora opraviti predložitveno sodišče, je očitno, da sta v obravnavanem primeru izpolnjena tako pogoj, da morajo biti podatki o elektronskem naslovu zadevnih uporabnikov zbrani „v smislu [okviru] prodaje proizvoda ali storitve“, kot tudi pogoj, ki se nanaša na podobnost storitve, ki je predmet zadevnega trženja, kot je to razvidno iz točk 55 in 56 te sodbe.
- 63 Glede na vse zgoraj navedene preudarke je treba na prvo vprašanje in na četrto vprašanje, točka (a), odgovoriti tako, da je treba člen 13(1) in (2) Direktive 2002/58 razlagati tako, da izdajatelj spletne publikacije elektronski naslov uporabnika pridobi „v smislu [okviru] prodaje

proizvoda ali storitve“ v smislu tega člena 13(2), kadar ta uporabnik na njegovi spletni platformi ustvari brezplačen račun, ki mu daje pravico do brezplačnega dostopa do določenega števila člankov te publikacije, pravico do tega, da po elektronski pošti brezplačno prejema dnevni novičnik, ki vsebuje pregled zakonodajnih novosti, obravnavanih v člankih te publikacije, vključno s hiperpovezavami do teh člankov, ter pravico do odplačnega dostopa do dodatnih člankov in analiz navedene publikacije. Pošiljanje takega novičnika pomeni uporabo elektronske pošte „za namene neposrednega trženja“ „podobnih proizvodov ali storitev“ v smislu te določbe.

Drugo vprašanje

- 64 Predložitveno sodišče z drugim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 13(2) Direktive 2002/58 v povezavi s členom 95 SUVP razlagati tako, da se, kadar upravljavec uporabi elektronski naslov uporabnika za pošiljanje neželenega sporočila v skladu s tem členom 13(2), uporabljajo pogoji za zakonitost obdelave iz člena 6(1) te uredbe.
- 65 Kot je Sodišče že večkrat razsodilo, člen 6(1), prvi pododstavek, SUVP, določa izčrpen in taksativen seznam primerov, v katerih je mogoče šteti, da je obdelava osebnih podatkov zakonita. Da bi se obdelava lahko štela za zakonito, mora tako spadati v okvir enega od primerov, določenih v tej določbi (sodbi z dne 22. junija 2021, Latvijas Republikas Saeima (Kazenske točke), C-439/19, EU:C:2021:504, točka 99, in z dne 9. januarja 2025, Mousse, C-394/23, EU:C:2025:2, točka 25 in navedena sodna praksa).
- 66 Ob tem v skladu z izrecnim besedilom člena 95 SUVP ta uredba ne uvaja dodatnih obveznosti za fizične ali pravne osebe v zvezi z obdelavo, povezano z zagotavljanjem javno dostopnih elektronskih komunikacijskih storitev v javnih komunikacijskih omrežjih v Uniji v povezavi z zadevami, za katere veljajo posebne obveznosti z istim ciljem iz Direktive 2002/58.
- 67 Poleg tega je v uvodni izjavi 173 navedene uredbe podobno pojasnjeno, da bi se morala ta uredba uporabljati za vse zadeve, ki zadevajo varstvo temeljnih pravic in svoboščin pri obdelavi osebnih podatkov, za katere ne veljajo posebne obveznosti z istim ciljem iz Direktive 2002/58, vključno z obveznostmi za upravljavca in pravicami posameznikov.
- 68 Kot pa je generalni pravobranilec navedel v točki 50 sklepnih predlogov, člen 13(2) Direktive 2002/58 izčrpno ureja pogoje in namene obdelave ter pravice posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, upravljavcu pa nalaga „posebne obveznosti“ v smislu člena 95 SUVP. Zato je zakonitost obdelave osebnih podatkov, ki se izvaja v okviru sporočila, ki spada na področje uporabe tega člena 13(2), mogoče ugotoviti na podlagi te določbe, ne da bi jo bilo treba presojati glede na pogoje iz člena 6(1), od (a) do (f), SUVP.
- 69 Glede na vse zgoraj navedeno je treba na drugo vprašanje odgovoriti, da je treba člen 13(2) Direktive 2002/58 v povezavi s členom 95 SUVP razlagati tako, da se, kadar upravljavec uporabi elektronski naslov uporabnika za pošiljanje neželenega sporočila v skladu s tem členom 13(2), ne uporabljajo pogoji za zakonitost obdelave iz člena 6(1) te uredbe.

Tretje vprašanje

- 70 Predložitveno sodišče s tretjim vprašanjem sprašuje, ali je treba člen 13(1) in (2) Direktive 2002/58 razlagati tako, da nasprotuje nacionalni ureditvi, v kateri je uporabljen pojem „komercialno sporočilo“ iz člena 2(f) Direktive 2000/31 namesto pojma „neposredno trženje“, in če je odgovor

nikalen, ali dnevni novičnik, ki vsebuje pregled zakonodajnih novosti, obravnavanih v člankih te publikacije, vključno s hiperpovezavami do teh člankov, pomeni „komercialno sporočilo“ v smislu tega člena 2(f).

- 71 V zvezi s tem je treba opozoriti, da v skladu z ustaljeno sodno prakso za vprašanja v zvezi s pravom Unije velja domneva upoštevnosti. Sodišče lahko zavrne odločanje o vprašanju za predhodno odločanje nacionalnega sodišča samo, če je očitno, da zahtevana razlaga pravila Unije nima nobene zveze z dejanskim stanjem ali predmetom spora o glavni stvari, če je problem hipotetičen ali če Sodišče nima na voljo dejanskih in pravnih elementov, ki so potrebni, da bi lahko na zastavljena vprašanja dalo koristne odgovore (sodba z dne 15. junija 2021, Facebook Ireland in drugi, C-645/19, EU:C:2021:483, točka 115 in navedena sodna praksa).
- 72 Poleg tega v skladu s prav tako ustaljeno sodno prakso predhodno odločanje ni namenjeno oblikovanju posvetovalnih mnenj o splošnih ali hipotetičnih vprašanjih, temveč je utemeljeno s potrebo po dejanski rešitvi spora (sodba z dne 15. junija 2021, Facebook Ireland in drugi, C-645/19, EU:C:2021:483, točka 116 in navedena sodna praksa).
- 73 V obravnavanem primeru je iz odgovora na prvo vprašanje in četrto vprašanje, točka (a), razvidno, da pošiljanje novičnika, kakršno je to v postopku v glavni stvari, pomeni sporočilo, poslano „za namene neposrednega trženja“ v smislu člena 13(1) in (2) Direktive 2002/58. V teh okoliščinah glede na navedbe predložitvenega sodišča ni razvidno, da bi to za rešitev spora, o katerem odloča, poleg tega potrebovalo razlago pojma „komercialno sporočilo“ iz člena 2(f) Direktive 2000/31.
- 74 Iz tega izhaja, da je tretje vprašanje nedopustno.

Četrto vprašanje, točka (b), in peto vprašanje

- 75 Ob upoštevanju odgovora na prvo vprašanje in četrto vprašanje, točka (a), na četrto vprašanje, točka (b), in peto vprašanje ni treba odgovoriti.

Stroški

- 76 Ker je ta postopek za stranki v postopkih v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (prvi senat) razsodilo:

- 1. Člen 13(1) in (2) Direktive 2002/58/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. julija 2002 o obdelavi osebnih podatkov in varstvu zasebnosti na področju elektronskih komunikacij (Direktiva o zasebnosti in elektronskih komunikacijah), kakor je bila spremenjena z Direktivo 2009/136/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. novembra 2009,**

je treba razlagati tako, da

izdajatelj spletne publikacije elektronski naslov uporabnika pridobi „v smislu [okviru] prodaje proizvoda ali storitve“ v smislu tega člena 13(2), kadar ta uporabnik na njegovi spletni platformi ustvari brezplačen račun, ki mu daje pravico do brezplačnega dostopa

do določenega števila člankov te publikacije, pravico do tega, da po elektronski pošti brezplačno prejema dnevni novičnik, ki vsebuje pregled zakonodajnih novosti, obravnavanih v člankih te publikacije, vključno s hiperpovezavami do teh člankov, ter pravico do odplačnega dostopa do dodatnih člankov in analiz navedene publikacije. Pošiljanje takega novičnika pomeni uporabo elektronske pošte „za namene neposrednega trženja“ „podobnih proizvodov ali storitev“ v smislu te določbe.

2. Člen 13(2) Direktive 2002/58, kakor je bila spremenjena z Direktivo 2009/136, v povezavi s členom 95 Uredbe (EU) 2016/679 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. aprila 2016 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Direktive 95/46/ES (Splošna uredba o varstvu podatkov)

je treba razlagati tako, da

se, kadar upravljavec uporabi elektronski naslov uporabnika za pošiljanje neželenega sporočila v skladu s tem členom 13(2), ne uporabljajo pogoji za zakonitost obdelave iz člena 6(1) te uredbe.

3. Tretje vprašanje, ki ga je zastavilo Curtea de Apel București (višje sodišče v Bukarešti, Romunija), je nedopustno.

Podpisi